

— Ти знаешъ, че азъ нищо не съмъ ти отказвалъ, нищо. Но . . .

— Безъ „но“ — ти трѣбва самъ да ми направишъ единъ приятенъ сюрпризъ (изненада). Ти знаешъ да ги правишъ и по най-деликатенъ начинъ. Па ако не това, най-после друго . . . Азъ се полагамъ на твоя изященъ вкусъ.

Суетната Вѣра, очевидно, искаше да блесне съ нѣкой извънреденъ накитъ на Коледа. Безъ такова нѣщо чинѣше ѝ се, че не ще да посрещне празника както трѣбва.

— Добре, съгласенъ! — каза изведнажъ съ освѣтлено лице Цанко; ще ти направя сюрпризъ, достоенъ за тебе, за твоето преданно добро сърдце, за твоята несравнена и любеща душа.

— Дай ржката. — каза Вѣра, като хвана дѣсницата на Цанка и я стърси примирително.

Мръкна се скоро. Вѣра бѣше въ страшно вълнение цѣлия день за сюрприза, който ѝ се готвѣше Въображението ѝ още сега работѣше, за да открие тайната на изненадата. Тя знаеше, че когато Цанко обещае нѣщо, то умѣе да го изпълни, както трѣбва, И наистина, дали пакъ ще бжде божествениятъ сорти-де-балъ, или друго труфило: златно, драгоценно, брилянтово? Но тя неволно предпочиташе сорти-де-бала. Какъ тя ще бжде възхитена! Какъвъ благороденъ е тоя Цанко!

Цанко къснѣше и не се завръщаше у дома си.

Смрачи се съвсемъ. Бурята фучеше яростно навънъ въ гжститѣ гъмнини. Прозорцитѣ трещѣха отъ бѣснотията ѝ. Тоя неприятенъ шумъ докара на ума на Вѣра за бедната Данчовица и за голичкитѣ ѝ деца.